

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/2/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200511
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200511.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: A. P., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Indická republika, bez cestovných dokladov, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnkova č. 14, 078 01 Sečovce, zastúpeného Mgr. Martinom Škamlom, advokátom, Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, 041 75 Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. s. PPZ-HCP-PO9-55-036/2015 zo dňa 11.04.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/33/2015-33 zo dňa 12. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/33/2015-33 zo dňa 12. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. s. PPZ-HCP-P09-55-036/2015 zo dňa 11.04.2015, ktorým odporca navrhovateľovi zaistenému dňom 27.01.2015 o 15.00 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte aj "zákon o pobyte cudzincov") v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku, predĺžil dobu zaistenia od 11.04.2015 do 10.07.2015 o 90 dní podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania.

Krajský súd dospel k záveru, že odvolacie námietky navrhovateľa nie sú dôvodné a v plnom rozsahu sa stotožnil s postupom a závermi odporcu.

K odvolacej námietke, že vo výroku rozsudku ani v jeho odôvodnení nie je uvedený dôvod predĺženia doby zaistenia krajský súd uviedol, že vo výroku rozhodnutia odporcu je citované ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, ktoré okrem zákonnej doby predĺženia zaistenia obsahuje aj dôvody takéhoto postupu. V odôvodnení rozhodnutia odporca výslovne zdôraznil, že u navrhovateľa pretrvávajú dôvody zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, t. j. pokračujúce administratívne vyhostenie s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku, a navyiac odporca uviedol, že na základe podkladov zaslaných Útvorom policajného zaistenia cudzincov Sečovce navrhovateľ dostatočne nespôsobuje a zastupiteľský úrad mu z tohto dôvodu nemohol vydať náhradný cestovný doklad. Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že navrhovateľ dostatočne nespôsoboval pri zabezpečovaní náhradných cestovných dokladov, pretože odmietol podpísať žiadosť o náhradný cestovný doklad ako aj vyplniť potrebný dotazník a správnomu orgánu uvádzal nesprávny dátum narodenia, ktorú skutočnosť potvrdil vo svojej výpovedi pred súdom.

Podľa názoru krajského súdu pre predĺženie doby zaistenia najviac na šesť mesiacov (prvá a druhá veta § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov) je rozhodujúce pretrvávanie a existencia dôvodov, ktoré viedli k zaisteniu štátneho príslušníka tretej krajiny, t. j. v tomto prípade dôvody, uvedené v ustanovení § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, spočívajúcich v pokračujúcom administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku, ktoré skutočností odporcu v napadnutom rozhodnutí dostatočne ozrejmil a zdôvodnil. Riziko úteku navrhovateľa podľa názoru súdu je preukázané tým, že navrhovateľ sa už v minulosti obdobného konania dopustil, keď v roku 2006 svojvoľne opustil pobytový tábor, prerušil azylovú procedúru a vycestoval mimo územia Slovenskej republiky, na ktorú skutočnosť odporca poukazuje v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku navrhovateľa spočívajúcu v tvrdení o nezrozumiteľnosti a zmätočnosti výroku rozhodnutia vo vzťahu k dobe predĺženia zaistenia, pretože z výroku rozhodnutia nesporne vyplýva, že pôvodná doba zaistenia sa predlžuje od 11.04.2015 do 10.07.2015, ktoré časové vymedzenie je rozhodujúce pre určenie doby predĺženia, a slovné spojenie o deväťdesiat dní iba vyjadruje dĺžku tohto časového vymedzenia. Určenie predĺženia doby zaistenia konkrétnym časovým intervalom je podľa názoru súdu jednoznačné, pretože z takejto formulácie nesporne vyplýva, kedy predĺžená doba začína plynúť a kedy končí. Ani prípadné chybné číselné vyjadrenie takéhoto intervalu, ktoré je iba upresnením formulácie o dátumami ohraničenej predĺženej dobe zaistenia nemôže spochybniť inak presné určenie predĺženia doby zaistenia.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia dĺžky doby zaistenia krajský súd uviedol, že táto doba sa vzhľadom na rozsah predpokladaných úkonov uvedených v odôvodnení rozhodnutia odporcu (potvrdenie totožnosti účastníka konania, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého účastníkom konania je štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia úkonu vyhostenia) javí ako primeraná a o potrebe predĺženia lehoty v takomto rozsahu svedčia doklady obsiahnuté v administratívnom spise odporcu, konkrétne správa Prezídia Policajného zboru Úradu hraničnej a cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce zo dňa 28.11.2014 vo veci dĺžky návratovej procedúry - India.

Podľa názoru krajského súdu neobstojí ani námietka navrhovateľa o neúčelnosti postupu odporcu, pretože z obsahu napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva záver, že účelom zaistenia a aj predĺženia doby zaistenia navrhovateľa je zabezpečenie vycestovania navrhovateľa do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, za ktorým účelom sú v administratívnom spise preukázané jednotlivé úkony správnych orgánov pri zabezpečovaní náhradných cestovných dokladov u navrhovateľa.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky splnomocneného zástupcu navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu žiadne pochybenie a v podrobnostiach poukazuje na správne závery odporcu v napadnutom rozhodnutí. Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal účelom predĺženia doby zaistenia, ako aj odôvodnením potrebnej predpokladanej dĺžky zaistenia, účelnosťou a efektívnosťou zaistenia.

II.

Odvolacie námietky navrhovateľa

Navrhovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, teda z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ ide o výrok rozhodnutia navrhovateľ uviedol, že krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ mal z textu výroku rozhodnutia, ktorým bol pozbavený osobnej slobody na tri mesiace vyhodnotiť, ktoré údaje sú „primárne“ a ktoré sú „sekundárne“. Následne mal prihliadnuť len na obsah a záväznosť primárnych informácií (časové určenie predĺženie zaistenia od 11.4.2015 do 10.7.2015), prijať ich záväznosť a prehliadnuť sekundárne (I. od 11.4.2015 do 10.7.2015 nie je 90 dní, nakoľko lehota zaistenia začína plynúť dňom vydania rozhodnutia a nie nasledujúcim a 2. cudzinec nie je zaistený dňom doručenia rozhodnutia o zaistení, ale dňom vydania), ktoré sú chybné a spochybňujú relevantnosť „primárnych“. Takýto záver súdu nie je správny, nakoľko záväzný je celý výrok rozhodnutia správneho orgánu a nie len jednotlivé informácie v ňom uvedené. Žiadny právny predpis neupravuje, ktoré skutočnosti uvedené vo výroku rozhodnutia sú záväzné a ktoré sú len doplnujúce. Má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že výrok napadnutého rozhodnutia nie je zmätočný.

K dôvodom predĺženia lehoty zaistenia navrhovateľ uviedol, že z výroku rozhodnutia odporcu nevyplýva, že by v ňom bolo citované ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, resp. jeho časť. Z výroku napadnutého rozhodnutia nemožno zistiť, pre ktorý z dôvodov uvedených v § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bolo predĺžené zaistenie navrhovateľa. V šiestom odseku na 2. strane napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uvádza, že zastáva názor, že pre predĺženie doby zaistenia najviac na šesť mesiacov (podľa prvej a druhej vety § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov) je rozhodujúce pretrvávajúce a existencia dôvodov, ktoré viedli k zaisteniu štátneho príslušníka tretej krajiny. Vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa je síce správny, avšak z odôvodnenia rozhodnutia odporcu vyplýva, že odporca predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 tretej vety zákona o pobyte cudzincov. Súd sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal námietkou navrhovateľa, že zaistenie navrhovateľa bolo predĺžené podľa tretej vety § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, hoci malo byť predĺžené podľa druhej vety tohto zákonného ustanovenia. Odporca v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa ani neuvádza zákonnú definíciu rizika úteku v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Keďže odporca ani neuvádza, čo je vlastne riziko úteku, nie je zrejmé, ako vôbec mohol skúmať či toto riziko existuje a následne v tomto smere rozhodnutie o zaistení navrhovateľa dostatočne odôvodniť. V napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa je uvedené, že riziko úteku navrhovateľa podľa názoru súdu je preukázané tým, že navrhovateľ sa už v minulosti obdobného konania dopustil, keď v roku 2006 svojvoľne opustil pobytový tábor, prerušil azylovú procedúru a vycestoval mimo územia Slovenskej republiky, na ktorú skutočnosť odporca poukazuje v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Je síce pravdou, že odporca vyššie uvedené skutočnosti v napadnutom rozhodnutí uvádza, avšak bez akejkoľvek aspoň naznačenej súvislosti s rizikom úteku navrhovateľa. Odporca vyššie uvedené skutočnosti uvádza len v súvislosti so skúmaním alternatív zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ tak má za to, že súd prvého stupňa tak neakceptovateľným spôsobom doplnil absentujúce argumenty odporcu - spojitosť medzi rizikom úteku a navrhovateľovým konaním počas azylovej procedúry takmer z pred desiatich rokov. Taktiež má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že navrhovateľ náležite odôvodnil riziko úteku uvedením skutočností, ktoré sa stali takmer pred desiatimi rokmi. Súd prvého stupňa sa taktiež nijako nevysporiadal s námietkou navrhovateľa, že ak mal byť vôbec zaistený, tak mal byť zaistený podľa § 88 ods. 4 veta 1. a 2. zákona o pobyte cudzincov a nie podľa § 88 ods. 4 veta 3 zákona o pobyte cudzincov.

K dĺžke lehoty zaistenia navrhovateľ uviedol, že so záverom krajského súdu nesúhlasí, nakoľko v rozhodnutí odporcu o zaistení navrhovateľa sa žiadny dokument zo dňa 28.11.2014 nespomína. Navyše, nemôže byť správny záver súdu prvého stupňa, že odporca postupoval správne, keď pri určovaní dĺžky lehoty zaistenia vychádzal zo správy, ktorá bola vydaná takmer päť mesiacov pred vydaním rozhodnutia odporcu. Takáto správa je neaktuálna. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa tak nemôže obstať.

Pokiaľ ide o účel zaistenia, navrhovateľ uviedol, že ani tu nesúhlasí so záverom krajského súdu. Z napadnutého rozhodnutia nemožno jednoznačne zistiť, čo je účelom zaistenia navrhovateľa práve kvôli tomu, že odporca v ňom uvádza, že účelnosť zaistenia navrhovateľa je jednoznačná vzhľadom na to, že

v ÚPZC Sečovce má účastník konania zabezpečenú zdravotnú starostlivosť, ako aj naplnenie životných potrieb na primeranej úrovni, pričom je obmedzená jeho protiprávna činnosť. V rozhodnutí odporcu o zaistení navrhovateľa nie je uvedený ani jeden úkon, ktorý odporca vykonal v súvislosti so zabezpečením vycestovania navrhovateľa. Skutočnosť, že súpis týchto úkonov obsahuje administratívny spis je irelevantná, nakoľko ak odporca pri vydávaní rozhodnutia o zaistení navrhovateľa z týchto úkonov vychádzal, mal ich v rozhodnutí uviesť, prípadne mal uviesť aspoň informáciu, že aspoň nejaké úkony vykonal. Navyše, z rozhodnutia o zaistení vyplýva, že zaistenie navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod I zákona o pobyte cudzincov je neúčelné, nakoľko ak vôbec mal byť navrhovateľ zaistený, tak vzhľadom k existencii vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení, len podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Vyššie uvedené skutočnosti v spojitosti so skutočnosťami uvedenými v ostatných bodoch odvolania spôsobujú nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa. Záver súdu prvého stupňa o tom, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa je zákonné tak nie je správny.

K nezákonnému postupu súdu navrhovateľ uviedol, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sž/5/2015 zo dňa 6.2.2015 je treba zdôrazniť, že vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením resp. doplňujúcim vyjadrením odporcu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať resp. absentujúce argumenty odporcu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť odporca, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmavacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že odporca sa nezmieňuje o žiadnom úkone vo veci jeho administratívneho vyhostenia, ktorý doposiaľ realizoval. Na strane č. 10 napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uvádza podrobný rozbor jednotlivých úkonov, ktoré za účelom administratívneho vyhostenia realizovalo ÚPZC Sečovce a ktoré sú obsahom jeho podania zo dňa 31.3.2015 sp. zn.: PPZ-HCP.SEI-84-035/2015. Súd prvého stupňa tak v neakceptovateľnej miere doplnil absentujúce argumenty odporcu. Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že odporca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že by navrhovateľ nespolupracoval a zastupiteľský úrad mu z toho dôvodu nemôže vydať náhradný cestovný doklad. Na strane č. 10 napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podrobne uvádza konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ nespolupracoval (odmietol vyplniť a podpísať žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu a dotazník). Na strane č. 2 napadnutého rozsudku dokonca súd prvého stupňa uvádza, že skutočnosť, že navrhovateľ nespolupracoval vyplýva nie z napadnutého rozhodnutia, ktorým bol navrhovateľ pozbavený osobnej slobody, ale z administratívneho spisu. Súd prvého stupňa opätovne v neakceptovateľnej miere doplnil rozhodnutie odporcu o navrhovateľom namietané absentujúce konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že navrhovateľ nespolupracuje. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že odporca vo svojom rozhodnutí nedostatočne odôvodnil dĺžku zaistenia a že odkaz na akúsi bližšie nešpecifikovanú informáciu ÚPZC Sečovce na intranetovej stránke spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Na strane č. 9 napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podrobne cituje obsah správy Prezídia Policajného zboru Úradu hraničnej a cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce s uvedením dátumu jej vyhotovenia (28.4.2014), spolu s uvedením jej obsahu - návratová procedúra India, a taktiež spolu s informáciou, že všetky žiadosti o vybavenie náhradného cestovného dokladu zasiela ÚPZC Medveďov, ktorý plní úlohy s celoslovenskou pôsobnosťou na úseku náhradných cestovných dokladov. Takéto údaje však v rozhodnutí odporcu o zaistení navrhovateľa absentujú. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa sa vysporiadal s námietkami navrhovateľa ohľadne absencie jednotlivých skutočností v rozhodnutí odporcu o zaistení navrhovateľa tak, že tieto nad rámec preskúmavacej činnosti doplnil a v napadnutom rozsudku na ne odkazoval. Takýto postup súdu prvého stupňa je nezákonný.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhoval rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu ruší a nariaďuje bezodkladné prepustenie navrhovateľa. Zároveň si navrhovateľ uplatnil a vyčíslil trovy konania.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že naďalej trvá na stanovisku pod č. p. PPZ-HCP-P09-55-041/2015 zo dňa 26.04.2015.

Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní na krajskom súde uviedol, že sa chce vrátiť do domovskej krajiny, avšak nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti a tiež sa navrhovateľ priznal k tomu, že správnym orgánom úmyselne udal nesprávne osobné údaje.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľ je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, nemá žiadne doklady a ani povolenie na pobyt, ktoré by ho oprávňovali vstúpiť a zdržiavať sa na teritóriu Slovenskej republiky ako aj ostatných členských štátov Európskej únie. Navrhovateľovi bolo odporcom vydané rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky s určením zákazu vstupu. Toto rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné.

Poukázal na to, že v opravnom prostriedku právny zástupca navrhovateľa uviedol niekoľko tvrdení, ktoré sa nezakladali na pravde a namietané skutočnosti sa zakladajú na ničím podložených a chybných úvahách, ktoré sú založené na dohadoch.

K námietkam právneho zástupcu navrhovateľa vytykajúcim nezákonný postup súdu, odporca uviedol, že právny zástupca navrhovateľa vo svojom opravnom prostriedku opäť uviedol tvrdenia, ktoré sa nezakladajú na pravde a odporca ich považuje za účelové. Tvrdenia právneho zástupcu navrhovateľa, že súd prvého stupňa doplnil absentujúce argumenty odporcu sú neprípustné. Odporca uvádza, že právny zástupca navrhovateľa vo svojom odvolaní neváhal použiť tvrdenia, ktoré uvádza bez toho, aby náležite naštudoval a oboznámil sa so spisovým materiálom svojho klienta. Všetky namietané skutočnosti právnym zástupcom navrhovateľa sa nachádzajú v spisovom materiáli. To, že právny zástupca navrhovateľa tvrdí, že o týchto materiáloch (podkladoch pre rozhodnutie) uvedených v spisovom materiáli nevedel len potvrdzuje, že sa s týmto spisovým materiálom vôbec neoboznánil. Navyše o skutočnostiach, že navrhovateľ nespolupracoval pri vydávaní cestovného dokladu sa právny zástupca navrhovateľa mohol dozvedieť aj z písomnej dokumentácie ÚPZC Sečovce, kde svojho klienta neraz navštívil, čiže bol detailne informovaný o stave prebiehajúceho konania.

Je preto pre odporcu neprípustné, aby na základe tohto podaného odvolania mohol súhlasiť s námietkami právneho zástupcu navrhovateľa. Odporca považuje namietané skutočnosti právnym zástupcom navrhovateľa za nespôsobilé vyvolať zrušenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

Žiadal preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu

V odôvodnení svojho rozhodnutia odporca uviedol, že navrhovateľ bol odovzdaný príslušníkmi ÚPZC Sečovce správnomu orgánu na ďalšie konanie z dôvodu predĺženia doby zaistenia, nakoľko bol zaistený do 29.4.2015 a nebolo možné vybaviť všetky náležitosti potrebné pre výkon vyhostenia účastníka konania z dôvodu, že účastník konania nespolupracoval. Správny orgán pristúpil k rozhodnutiu o predĺžení doby zaistenia na základe podkladov zaslaných ÚPZC Sečovce pod č. PPZ-HCP-SEI-84-035/2015 zo dňa 31.03.2015, v ktorých správny orgán upovedomuje o tom, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a zastupiteľský úrad mu z tohto dôvodu nemohol vydať náhradný cestovný doklad. Na základe tejto skutočnosti preto ÚPZC Sečovce žiada správny orgán o predĺženie lehoty zaistenia v zmysle zákona o pobyte cudzincov.

Z rozhodnutia odporcu ďalej vyplýva, že účastník konania bol dňa 27.10.2014 eskortovaný v sprievode anglických policajných orgánov späť na územie Slovenskej republiky z územia Veľkej Británie podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmov na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Lustráciou v Informačných systémoch Ministerstva vnútra SR bolo v evidencii MIGRA zistené, že účastník konania dňa 30.06.2006 v čase o 23.00 hod. bol kontrolovaný hliadkou OCP PZ Dunajská Streda kde bolo zistené neoprávnené prekročenie štátnej hranice. Následne účastník konania prejavil úmysel požiadať o udelenie azylu a preto bol dňa 01.07.2006 o 00.30 hod. prevezený na Oddelenie Azylu GBELY ADAMOV, ktoré bolo príslušné na prijatie žiadosti o udelenie azylu. Požiadal o azyl a bol presunutý do Pobytového tábora Rohovce, odkiaľ ušiel bez priepustky do Veľkej Británie.

Konanie o azyle tak bolo zastavené. Dňa 27.10.2014 v zmysle Dublinského dohovoru bol účastník konania z Veľkej Británie eskortovaný v sprievode anglických policajných orgánov späť na územie Slovenskej republiky. Účastník konania sa vyhrážal sebapoškodzovaním v prípade jeho odsunu z Veľkej Británie.

Správny orgán skonštatoval, že na základe skutočností, že účastník konania pri konaní o udelenie azylu svojvoľne opustil územie Slovenskej republiky, porušil tým povinnosti cudzinca uvedené v ustanovení §-u 23 ods. 4 písm. c) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle tým, že ako žiadateľ o azyl bol povinný počas pobytu v azylovom zariadení dodržiavať vnútorný poriadok, s poukázaním na § 23a ods. 1 zákona o azyle, kde ako žiadateľ mohol opustiť azylové zariadenie len na základe priepustky, ktorú vydá ministerstvo. O vydanie priepustky na opustenie azylového zariadenia na čas dlhší ako 24 hodín môže žiadateľ požiadať ministerstvo po vykonaní pohovoru, najviac však na sedem dní; v žiadosti je povinný uviesť miesto, kde sa bude zdržiavať. Svojím úmyselným konaním porušil aj ustanovenia ďalších právnych predpisov spojených s azylovou procedúrou.

Dňa 27.10.2014 správny orgán začal konanie vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Po vyhodnotení dôkaznej situácie správny orgán rozhodol o zaistení účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a vydal rozhodnutie pod č. PPZ-HCP-P09-447- 013/2014.

Počas pobytu účastníka konania v ÚPZC Sečovce dňa 19.01. 2015 bolo v IS MIGRA vyznačené konanie "žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o azyle. Dňa 27.01.2015 bolo rozhodnutie Migračného úradu MV SR o zastavení konania č. MU-322/PO-Ž-2014 pracovníkom Migračného úradu MV SR vyhlásené menovanému v priestoroch ÚPZC Sečovce. Na základe týchto skutočností bol na OHK PZ Košice - letisko vydaný dňa 27.01.2015 Príkaz na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny z útvaru policajného zaistenia pre cudzincov pod č. PPZ-HCP-P09-55-004/2015. Na základe týchto skutočností bol účastník konania dňa 27.01.2015 prevezený z ÚPZC Sečovce na OHK PZ Košice - letisko, ktoré je určené pokynom RHCP Prešov č. p.: PPZ-HCP-P02-36-002/2015 zo dňa 27.01.2015 ďalej príslušné vo veci konať. Prevoz menovaného cudzinca zabezpečila mobilná jednotka RHCP Prešov za účelom realizácie jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

V zmysle ustanovenia § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov OHK PZ Košice - letisko začalo dňa 27.01.2015 konanie o administratívnom vyhostení z územia SR z dôvodu, že účastníkovi konania sa azyl neudelil a neposkytla doplnková ochrana, žiadosť bola zamietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 12/1/c zákona o azyle. Dňom vyhlásenia rozhodnutia Migračného úradu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o azyle u účastníka konania došlo ku skutočnosti, že účastník konania sa od tohto momentu neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky, resp. Schengenského priestoru, nakoľko nemá pri sebe doklady, ktoré by ho oprávňovali vstúpiť alebo zdržiavať sa na území Slovenskej republiky alebo Schengenského priestoru.

Svojím neoprávneným pobytom účastník konania spáchal priestupok v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a zároveň týmto svojím konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. Policajný útvar zaistil účastníka konania podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku. Totožnosť účastníka konania nie je dôveryhodne preukázaná, nakoľko nemá cestovný doklad. Nie je možné, aby sám legálnym spôsobom vycestoval z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, alebo krajiny ktorá ho prijme. Z uvedeného dôvodu bol účastník konania umiestnený v ÚPZC Sečovce.

Správny orgán má za to, že sú naplnené podmienky stanovené zákonom o pobyte cudzincov na zaistenie účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku. Účastník konania je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa zdržiava na území Slovenskej republiky neoprávnene bez platného cestovného dokladu a víza, teda správny orgán považuje postup podľa § 84 ods. 1 písm. a) a d) zákona o pobyte cudzincov za zákonný a dôvodný. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovuje správny orgán dĺžku doby zaistenia do dňa 10.07.2015. Uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej zariadenie vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky.

Predpokladanými úkonmi nutnými na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia účastníka konania je potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je účastník konania štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, hlavne závisí na spolupráci cudzinca pri vybavovaní cestovného dokladu potrebného k reálnemu vyhosteniu. Dĺžka doby zaistenia sa taktiež bude odvíjať od dĺžky vybavenia potrebných náležitostí nutných k vystaveniu náhradného cestovného dokladu pre účastníka konania. Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe vystavenia cestovného dokladu ako aj vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu účastníka konania do domovskej krajiny. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Vyššie uvedené skutočnosti má potvrdené správny orgán aj Útvorom policajného zaistenia Sečovce, pričom podľa vyjadrenia Útvoru policajného zaistenia Sečovce na intranetovej stránke Úradu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava v danom prípade keď cudzinec nespolupracuje je možné predpokladať lehotu na vyhostenie viac ako šesť mesiacov. Správny orgán preto pristúpil k 90-dňovej dobe predĺženia lehoty zaistenia keďže z praxe vyplýva, že kratšia doba by bola neefektívna na plynulé a bezproblémové vybavovanie všetkých náležitostí, pričom správny orgán si je vedomý povinnosti, skúmať počas celej doby zaistenia účel zaistenia.

V súvislosti s uplatňovaním § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov správny orgán prihliadal na skutočnosť, že už v minulosti účastník konania svojvoľne opustil pobytový tábor a prerušil tak azylovú procedúru, z pohľadu správneho orgánu je takáto osoba nedôveryhodná. Po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania a z dôvodu, že účastník konania je od dňa 27.10.2014 umiestnený v ÚPZC Sečovce a jeho finančná situácia ako ani ostatné pomery sa nijako nezmenili je nepochybné, že správny orgán nemohol konať v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov. Správny orgán sa dôkladne zaoberal ustanovením § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov a dospel k dôvodnému záveru, že účastníkovi konania nemôže uložiť povinnosť v zmysle vyššie citovaného paragrafu, nakoľko tento by svoju povinnosť uloženú správnym orgánom nevedel reálne splniť, resp. vykonať.

Účelnosť zaistenia je jednoznačná vzhľadom na situáciu, v ktorej sa účastník konania nachádza. V ÚPZC Sečovce má účastník konania zabezpečenú zdravotnú starostlivosť, ako aj naplnenie životných potrieb na primeranej úrovni pričom je obmedzená jeho protiprávna činnosť.

Odporca poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, konkrétne článok 7 odsek 4, podľa ktorého ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní. Ako už je vyššie uvedené vo vzťahu k účastníkovi konania nie je možné postupovať v zmysle odseku 1 predmetného článku 7 Smernice.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán skonštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcej konaní o vyhostení, ktoré stále trvá, je zaistenie účastníka konania v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zaistenie účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 ak existuje riziko jeho úteku je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky v zmysle článku 5 ods. 1, písm. f) predmetného Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je nevyhnutná existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky.

Správny orgán považuje túto podmienku za splnenú, čoho dôkazom je nespochybniteľná existencia vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vedeného pod číslom PPZ-HCP-P09-55-010/2015 zo dňa 27.01.2015 vydaného Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice -letisko, v ktorom bol účastníkovi konania určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov. Na zabezpečenie vycestovania štátneho príslušníka tretej krajiny do krajiny podľa § 77 ods. 1 ak existuje riziko jeho úteku priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. júna 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, ktorým odporca navrhovateľovi zaistenému dňom 27.01.2015 o 15.00 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku, predĺžil dobu zaistenia od 11.04.2015 do 10.07.2015 o 90 dní podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje v súvislosti s námietkami navrhovateľa uviesť nasledovné.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Ak je definičným znakom inštitútu zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. a) riziko úteku, je odporca povinný v konaní preukázať naplnenie obsahu tohto pojmu a svoje postupy a úvahy, na základe ktorých dospel k záveru o jeho existencii má náležitým spôsobom uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako to platí i pre iné inštitúty (aj predĺženie zaistenia odôvodnené nedostatočnou spolupracou zaisteného alebo nevydaním náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom a iné) a nielen v cudzineckom práve. Rozhodnutie, ktoré tieto požadované atribúty neobsahuje alebo obsahuje len v obmedzenej miere sa vystavuje riziku nepreskúmateľnosti.

Predmetné rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto preskúmacieho konania vykazuje niektoré obsahové a formulačné nedostatky vytýkané navrhovateľom a nasvedčuje nesústredenosti autora pri jeho vyhotovení a takéto pochybenie mu možno právom vyčítať.

I keď je dôvodné konštatovanie, že predmetné rozhodnutie vykazuje v znepokojivej miere vytýkané nedostatky a je na hrane preskúmateľnosti, odvolací súd dospel k záveru, že tieto nedosahujú mieru

úplnej nepreskúmateľnosti z dôvodu prevažujúcej absencie dôvodov resp. nezrozumiteľnosti.

Možno konštatovať, že v predmetnej veci vyplývajú z obsahu administratívneho pripojeného spisu rozhodujúce skutočnosti ako aj úkony, ktoré odporca vykonal, tieto je možné identifikovať z obsahu rozhodnutia, a v podstatnej miere možno z nich odôvodniť závery, ku ktorým odporca dospel a pokiaľ ich súd prvého stupňa preskúmavajúci zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu výstižnejšie uviedol vo svojom rozhodnutí (čo je v zmysle citovaného ustanovenia správneho poriadku nepochybne najmä povinnosť odporcu) nemožno z toho vyvodiť jednoznačný záver o nezrozumiteľnosti resp. zmätočnosti napadnutého rozhodnutia.

Treba pripomenúť, že nezrozumiteľnosť je zásadnou vadou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu spočívajúcou síce v dostatku dôvodov, avšak nezrozumiteľných vzhľadom k vyslovenému výroku. Nezrozumiteľné rozhodnutie vytvára na jednej strane dojem na dôvody bohatého rozhodnutia, ale na druhej strane absentujú najmä skutkové dôvody, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia samotného. Inak povedané, aj v takomto prípade možno hovoriť o nedostatku dôvodov odôvodnenia, ktorý sa však vizuálne nedá zistiť ale ktorý sa dá zistiť len logickými metódami poznania.

V preskúmavanej veci súd prvého stupňa správne uviedol, že z výroku odporcu nesporne vyplýva, že pôvodná doba zaistenia sa predlžuje od 11.04.2015 do 10.07.2015. Z takejto formulácie nesporne vyplýva, kedy predĺžená lehota začína plynúť a kedy končí. Vzhľadom na odôvodnenie zaistenia navrhovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov nemožno prisvedčiť námietke navrhovateľa, že namietaný nedostatok vo výroku rozhodnutia odporcu by spôsobil nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu pre nezrozumiteľnosť. Treba prisvedčiť názoru krajského súdu, že ani prípadné chybné číselné vyjadrenie intervalu predĺženia zaistenia, ktoré je iba upresnením formulácie a o dátumami ohraničenej predĺženej dobe zaistenia nemôže spochybniť inak presné určenie doby zaistenia. Je teda zrejmé, že odporca stanovil začiatok plynutia predĺženia zaistenia dňom 11.04.2015 a stanovil tiež deň, ktorým dôjde k skončeniu zaistenia - do 10.07.2015. Je teda nepochybné, odkedy začala lehota plynúť a ktorým dňom dôjde k jej skončeniu (rozsudok Najvyššieho súdu SR 10Sza/2/2012 zo dňa 16.02.2012). V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že prípadné formálne zopakovanie administratívneho konania (ktorého dôvodom by bolo len odstránenie vytýkaného nedostatku) nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžh 1/2010 z 20.5.2010).

Stanovenú lehotu zaistenia odôvodnil odporca existujúcimi skutočnosťami, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú takýto „čas nevyhnutne potrebný“ na zaistenie cudzinca, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu odporcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ako to aj uviedol odporca vo svojom rozhodnutí. Okrem toho uviedol prečo je uvedená doba zaistenia nevyhnutná. Uviedol, že počas tejto doby je potrebné vykonanie všetkých dostupných úkonov smerujúcich k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky, pričom predpokladanými úkonmi, ktoré sú nutné na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia je potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia. V rozhodnutí odporcu je uvedené, že rozhodol podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Odvolací súd preto dospel k záveru, že námietky navrhovateľa týkajúce sa dôvodov i dĺžky lehoty zaistenia neboli spôsobilé odôvodniť záver o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia a stotožnil sa s odôvodnením krajského súdu ohľadom týchto námietok.

Rovnako sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením krajského súdu pokiaľ ide o účel zaistenia, nakoľko aj podľa názoru odvolacieho súdu je z rozhodnutia odporcu zrejmé, že účelom predĺženia zaistenia je v navrhovateľovom prípade zabezpečenie jeho vycestovania podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko nebolo možné vybaviť všetky náležitosti potrebné pre výkon vyhostenia navrhovateľa z dôvodu, že ten nespolupracoval a zastupiteľský úrad mu z tohto dôvodu nemohol vydať náhradný cestovný doklad.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné napriek vytýkaným nedostatkom dospieť k záveru, že rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, bolo možné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovел a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v

spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.